

CEP

(THE FLAIL)

Vydává : SVAZ ČESKÝCH ROLNÍKŮ.

Published by : CZECH FARMERS UNION.

70, Ellorby Street, London, S.W.6.

POUČENÍ Z JUGOSLAVIE

Rychlý konec války, kterou spojenci slavně vyhráli proti hitlerovskému Německu, přinesl politický chaos ve Střední Evropě. Současně pomohl rozšířit ruský vliv směrem na západ a tak nastolit komunismus. Tím se změnil systém národního hospodářství v jednotlivých státech za železnou oponou i jeho výrobní formy. Socialistickým směřováním všech komunistických vlád v těchto zemích bylo, rychle přeorganizovat soukromé hospodářství na státně-kapitalistický řád. Hlavně se jim jednalo o to, jak se zmocnit půdy, která patřila rolníkům individuálně na ni hospodařícím. Komunisté tak chtěli donutit miliony rolníků ve Střední a Východní Evropě ke společnému obhospodařování půdy a tak úplně vymýtit pojem soukromého vlastnictví. Půda se měla stát majetkem státu přesně tak, jak všichni bolševičtí proroci napsali, když lepili dohromady bolševickou ideologii o tom, kdo má být majitelem výrobních prostředků - počínaje Marxem a Leninem a konče Velkým Stalinem. Tito mudrci přišli na to, že pro změnu by měla ve státě rozkazovat jen bolševická byrokracie, kdežto rolník na půdě pracující by se měl stát lacinou pracovní silou státně-kapitalistického podniku, který nazvali kolchozem. Místo práva výpovědi dala tato byrokracie rolnickému lidu právo mnohem větší - dostat se přímo na státní galeje! Uplynula krátká doba od roku 1945, kdy se bolševici zmocnili moci v několika evropských státech pod patronátem Moskvy. Ale i tato doba byla dost dlouhá, aby se prokázal na praktickém příkladu krach bolševické ideologie o vedení státně-kapitalistického hospodářství. Zatím co země násilně zbolševisované Střední a Východní Evropy intenzivně pokračují v kolektivisaci půdy podle sovětského vzoru a násilně nutí rolníky k družstevnímu hospodaření na kolektivisované půdě vzdor všem nezdarům, vidíme pravý opak v Titově Jugoslavii!

Komunistická Jugoslavie, která první mezi evropskými komunistickými státy přijala tuto výrobní formu a počala organizovat zemědělskou výrobu v kolchozech, nejenom, že od ní dnes upouští, ale přímo zakazuje její další provádění. Nastupuje právě opačnou cestu vývoje a rozchází se na sto procent s bolševickou ideologií. Je to prostě návrat k soukromému vlastnictví půdy rolníkům, kteří na ní hospodaří. Co to za obrát - a jaká je příčina změny? Namítne se nám, že komunističtí Tito stejně nejde s Moskvou, nýbrž se Západem a že snad pod vlivem této nepřirozené situace je nucen upustit od kolektivisace půdy! Snad bychom připustili tuto námitku, kdyby se jednalo o některý jiný sektor jugoslávského hospodářství, nežli je zemědělská výroba! Nemůžeme však s tímto výkladem souhlasit, naopak se domníváme, že pravý opak je pravdou! Kapitalistický Západ by jistě rád prodal své hospodářské přebytky, zrovna tak spojenecké Jugoslavii, jako komunistické Číně. Jugoslávští komunisté však byli první mezi všemi komunisty světa, kteří se poučili na vlastních nezdarech, že organizování zemědělské výroby ve formě zbyrokratisovaného společného vlastnictví, řízeného i v detailech zdaleka, vede všechny jen do záhuby. Jugoslávští komunisté první začali prakticky uskutečňovat kolektivisaci půdy na bohatých nížinách v Chorvatsku, které odjakživa byly pověstné vysokou úrovní hospodářské výroby a to nejkvalitnějších zemědělských produktů všeho druhu. Výsledek jejich snah po nové formě výroby na půdě však byl takový, že nejen byla snížena zemědělská výroba pod hladinu předválečné Jugoslavie, nýbrž, že to vedlo k úplnému zproletarisování chorvatského sedláka. Výdělek rodiny rolníka, pracujícího na kolchozu v Chorvatsku a to jak na penězích, tak v naturalích se ani zdaleka nerovnal příjmu rodiny chudobného srbského nebo slovinského sedláka s výměrou do pěti hektarů půdy, která mu byla ponechána nebo darována po provedení pozemkové reformy v Jugoslavii. A to ještě byla situace v Jugoslavii usnadněná skromostí, kterou se vždy vyznačoval sedlácký život na jihu, který v létě chodil bos a v zimě v opáncích, měl jeden plátený oblek pro všední den a jeden na neděle a svátky. To je důvod, proč jugoslávští komunisté upouštějí od kolektivisace půdy "podle vzoru sovětských mistrů - kolchozníků!" Provedením bolševické pozemkové reformy v Jugoslavii a dnešním obrátením o

/POUČENÍ Z JUGOSLAVIE. Dokončení/

plných sto procent, jinž je navrácení půdy do soukromého selského vlastnictví, se prokázalo, že i minimální soukromo-podnikatelská výrobní forma je lepší oproti vedení byrokraticko-družstevních státně - kapitalistických zemědělských podniků. Jugoslávskému sedláku vlastnícímu necelých pět hektarů půdy, která mu byla ponechána, se zvýšil životní standard v komunistickém státě o jeden pár ponožek ročně ! To naprosto jasně odhaluje nedostatky marxisticko-bolševické teorie o tom, kdo má být majitelem výrobních prostředků a dokazuje, že půda musí patřit jen tomu, kdo na ní sám pracuje !

J. KUTÍLEK

Z D O M O V A

V obci Vodní Újezd na Plzeňsku bydleli většinou dělníci, kteří ráno jezdí za práci do továren a vrací se zase večer zpět. Vlastní malé dorky a kolen nich zahrádky, nejvýše tak 10 arů s několika ovocnými stromy a několika záhony pro pěstování zeleniny. Velice se proto divili, když jim došel výměr MNV Vodní Újezd, podle kterého se každému předepisuje dodávka: "100/slovy jedno sto/ slepičích vajec."

Občané se shodli, že se proti takovému výměru odvolají k "lidově-demokratickým, liden svobodně zvoleným orgánům" a v odvolání uvedli, že:

- 1./žádné slepice nerají a tak nemohou dodat ani těch sto slepičích vajec.
- 2./kdyby se jim narychlo podařilo někde ty slepice koupit, nerají pro ně krmivo a toto nedostanou také nikde k pit.
- 3./situaace tedy vypadá tak, že vejce by museli koupit na volném trhu, nač zase nerají tolik peněz a kdyby si ty peníze vypůjčili, vejce v poslední době nejsou k dostání ani na volném trhu.

MNV ve Vodním Újezdě odvolání svých občanů postoupil k rozhodnutí nadřízené instanci: KNV /Krajskému národnímu výboru/ v Plzni. Občané z Vodního Újezda se ještě více divili, když dostali tuto odpověď: Podle § 7, vyhlásky č. 57, uveřejněné v úředním listě ze dne 15. II. 1952, lze považovati ovocné zahrady za ornou půdu a tudíž se vyměruje povinná dodávka vajec od 10 do 50 arů jednotnou normou 100 kusů vajec. Ať kdo chová slepice, nebo ne.

Podepsán: F. Najman, zásobovací ref. KNV v Plzni.

/Otištěno v časopise 'ZA SVOBODU' dne 27.4.1953./

XX

PŘÍLEŽITOST /Berlín, 19.5.
..... 1953.- Čsl.
letci převzali od amerických okupač-
ních úřadů letoun, s nímž v březnu t.
r. uletělo na svobodu několik uprchlí-
ků z ČSR. Před odletem zpět do ČSR si
potřásla posádka ruce s americkými me-
chaniky./

Rozhodnout se - lehkou není,
třeba měli na vybranou.
Co as řekli při loučení:
Sbohem nebo Na shledanou!?

SFB

XX

Rozčitadlo
.....
/"presidenta" Antonína Zápotockého/
Agenty tu máme zrádné!
Každý bude odhalen:
Na koho mé slovo padne,
musí jít z kola ven!

SFB

XX

Pokud se ve velkých světových sporech nedá výhost onomu mínění, že převaha hrubé moci a násilí se stává pramenem práva mezi národy, nelze očekávat, že by i v soukromých poměrech se měli všichni lidé vésti pravidlem: "Čeho sobě nechceš, jinému nečiň".
František P a l a c k ý

PODLE PROGRAMU!
.....

Zavedeme r o v n o s t!,
slibovali Rudí.
Slib je splněn: všichni
jsou dnes rovně - chudí!

SFB

XX
Vše, co se odehrává za Železnou
oponou, není ani tak problémem
politickým či diplomatickým, nýbž
spíše ornithologickým: Praha pa-
pouškuje, co jí Moskva nakuká!

"VLÁDA Z LIDU, PRO LID, S LIDEM!"
.....

Podle této definice
jde se v rudé republice.
Důkazy jsou na to pádné:
vláda s lidem věru "vládne"!
SFB